

samme Maade. Jeg vilde anse det for i høj Grad beklageligt, om det skulde blive nødvendigt, at Staten maa gribe ind med Lovforskrifter for at tvinge Rederne til at sejle i denne eller hin Fart og til en af Statsmagten fastsat Fragt. Det er min Tro, at naar Fragtnævnet ledes med den samme Dygtighed og Indsigt som hidtil og med lige saa retfærdige Hensyn til alle Sider, vil det ogsaa i Fremtiden være i Stand til at røgte sin Opgave og overvinde den Modstand, som af og til har rejst sig. Men jo mere jeg anerkender dette og paaskønner Fragtnævnets Virksomhed, desto mindre kunde det falde mig ind at forlange, at dette Nævn, hvis Opgave er begrænset til det, der kan opnaas ved mindelig Ordning, skulde paatage sig at tilkendegive en Mening om Administrationens Myndighed til at gribe bydende ind, naar Omstændighederne maatte gøre det nødvendigt, en Sag, der er en ren Lovgivningssag og intet andet. Hvorledes Statsmagten vil fordele sin Myndighed mellem Administrationen og Lovgivningen, er en Sag, som Lovgivningsmagten alene har at afgøre. Lige saa lidt har derfor Ministeren haft Anledning til at henvende sig til andre Erhvervsorganisationer for at udbede sig deres Mening. Det kommer først, naar der bliver Tale om i Praksis at anvende den ved Loven givne Myndighed, det vil sige overhovedet at træffe nogen Bestemmelse. Dette Lovforslag gaar alene ud paa at bemyndige Regeringen til at kunne træffe Foranstaltninger indenfor visse Grænser, og det er en Selvfølge, at naar der bliver Tale om disse Bestemmelers reelle Indhold, vilde det være meget uklogt og urigtigt, om Administrationen vilde træffe Afgørelser uden blandt andet at raadføre sig med de paagældende Virksomheders Organisationer.

Hvis det imidlertid kunde være ønskeligt at fjerne Muligheden for den nu af mig paapegede Misforstaaelse, som jeg til en vis Grad kan forstaa kan fremkomme hos Folk udenfor Rigsdagen, der ikke er saa vant til at opfatte Meningen og Rækkevidden af en Lov som en Rigsdagsmand, ved at omredigere de paagældende Bestemmelser i Loven, er jeg fuldstændig villig hertil.

Med Hensyn til et andet Realitetspunkt, nemlig Spørgsmaalet om Lovens Varighed, skal jeg sige, at Grunden til, at jeg ikke selv har foreslaaet nogen Tidsgrænse, er den, at det altid vil staa Lovgivningsmagten frit at bringe Loven til Ophør, naar det menes, at den ikke længer bør vedblive at gælde. Hvis man om-

vendt sætter en bestemt Tidsgrænse, vil man, naar den Tid er naaet, hvis Forholdene gør det ønskeligt fremdeles at have en Lov af denne Art, simpelt hen forlænge Loven, maaske med visse Ændringer. For mig foreligger der her ikke et Spørgsmaal, jeg tillægger afgørende Vægt, saa hvis man vil sætte en vis Tidsgrænse, skal jeg ikke have noget derimod.

Jeg skal dernæst nævne en Bestemmelse i Lovforslaget, hvorom man har gjort gældende, at dens Rækkevidde ikke er ganske klar. Det er den Bestemmelse, som gaar ud paa at bemyndige Regeringen til under visse Forhold at kunne paalægge Ejeren af et Skib, der er bygget for udenlandsk Regning, at foranledige Skibet optaget i det danske Skibsregister. Man vil let se, at denne Bestemmelse er affattet i meget forsigtige Udtryk. Der staaer ikke, at Ejeren uden videre skal være forpligtet til at lade Skibet optage i det danske Skibsregister, thi det er meget muligt, at dette ikke kan ske. Hvis nemlig det for udenlandsk Regning nybyggede Skib faktisk ejes af den udenlandske Kontrahent, vil Skibet efter den danske Sølov slet ikke kunne optages i Skibsregistret. Noget andet er, at det Tilfælde kan foreligge, at Skibet, indtil det overtages af den udenlandske Køber, vedbliver at være i det danske Værfts Eje, og da vil Værftet være i Stand til at lade Skibet optage i det danske Skibsregister. Hensigten med denne Bestemmelse vil let ses at være den at forebygge, at naar et Skib er bygget for udenlandsk Regning, men der ikke er givet Tilladelse til, at Skibet overdrages eller udføres — og dette er en særlig Tilladelse, som er uafhængig af Tilladelsen til at bygge Skibet —, altsaa at forebygge, at dette Skib, der ejes af eller kontraktmæssigt vil tilfalde en Udlænding, skal forblive henliggende unyttet i dansk Havn og ruste op, fordi det ikke kan sættes i Fart af Udlændingen og ikke heller af nogen Indlænding, da det ikke er optaget i dansk Skibsregister. I saa Tilfælde vil det være ønskeligt som en midlertidig Foranstaltning, at Skibet bliver optaget i dansk Skibsregister og derved bliver undergivet de samme Forskrifter, som til enhver Tid maatte være gældende for andre danske Skibe. Men den Rækkevidde og praktiske Betydning, som maa tillægges denne Bestemmelse, vil bero paa, i hvilket Omfang Skibe, der bygges for udenlandsk Regning, vedbliver at være i dansk Eje, indtil Tilladelse til at udføre Skibet er opnaaet. Den